

Meldprotocol Grensoverschrijdend gedrag voor sv CHC

01-05-2023

Meldprotocol grensoverschrijdend gedrag van sv CHC plus achtergrondinformatie.

sv CHC wil haar jeugdspelers een omgeving bieden, waarin zij zich op een prettige en positieve wijze kunnen ontwikkelen. Grensoverschrijdend gedrag verstoort dat en helaas gebeurt dat overal. Het is belangrijk om een duidelijk en helder beleid te hebben waar alle betrokkenen op kunnen terugvallen in voorkomende gevallen. Het meldprotocol is een vastgelegde wijze waarop we het grensoverschrijdend gedrag van kinderen en ouders (vrijwilligers, ouders, begeleiders, bestuur) in voorkomende gevallen benaderen. Het biedt alle betrokkenen duidelijkheid over de gevolgen, de ernst en ook specifieke aanpak van dit ongewenste gedrag. Aan het begin van het voetbalseizoen zal het meldprotocol aan de orde worden gesteld door de clustercoördinatoren. Het meldprotocol is ook opgenomen in het ABC handboek. Naast dit protocol is er ook een vertrouwenscontactpersoon die kan worden benaderd door het slachtoffer, zijn ouders of leider. De vertrouwenspersoon is te bereiken via email:

Javier Benavente Prieto

Respect@svchc.nl

Wat wordt verstaan onder grensoverschrijdend gedrag?

Grensoverschrijdend gedrag zijn alle gedragingen die vallen buiten de gangbare normen en waarden. Bijvoorbeeld:

- schelden
- vloeken
- bedreigen of bedreigingen uiten
- pesten
- ongewenste seksuele intimiteiten (onnodig aanraken)
- seksueel getinte opmerkingen

- verhoudingen aangaan tussen "kaderleden" en minderjarigen (onder 18)

Uitgangspunten bij het meldprotocol

1. Als grensoverschrijdend gedrag plaatsvindt, ervaren we dat als een probleem voor sv CHC wil zowel voor de leider/trainers als de ouders, de kinderen, de slachtoffers, de daders en de 'zwijgende' groep kinderen
2. sv CHC heeft een inspanningsverplichting om grensoverschrijdend gedrag te voorkomen en aan te pakken door het scheppen van een veilig klimaat waarbinnen grensoverschrijdend gedrag als ongewenst gedrag wordt ervaren en in het geheel niet wordt geaccepteerd.
3. Leiders en trainers moeten tijdig inzien en alert zijn op grensoverschrijdend gedrag in algemene zin. Indien grensoverschrijdend gedrag optreedt moeten zij duidelijk stelling en actie ondernemen tegen dit gedrag.
4. Wanneer grensoverschrijdend gedrag, ondanks alle inspanningen weer optreedt, wordt de uitgewerkte procedure uitgevoerd. M.U.V. seksuele overschrijdingen, hier wordt absoluut geen herhaling afgewacht.
5. Dit meldprotocol wordt door de clustercoördinatoren onderschreven en wordt ook met leiders/trainers besproken en ter inzage aangeboden.

Protocol

A Maatregelen en procedure:

Preventieve maatregelen:

De leider/trainer bespreekt met de jeugdspelers de algemene afspraken en regels in het team aan het begin van het voetbalseizoen. Het grensoverschrijdend gedrag wordt hier benoemd en de regels van het meldprotocol worden expliciet besproken.

Strafmaatregelen:

Bij grensoverschrijdend gedrag neemt de leider/trainer als eerste actie en spreekt de dader aan.

Indien er sprake is van herhaald grensoverschrijdend gedrag worden de ouders van de dader in het bijzijn van de dader op de hoogte gesteld van de ongewenste gebeurtenissen in een gesprek in het clubhuis. Hierbij is ook een lid van de commissie Sportiviteit & Respect aanwezig. Aan het eind van dit oudergesprek worden de afspraken met de dader uitdrukkelijk doorgesproken en ook vastgelegd. Ook de op te leggen sancties bij overtreding van de afspraken worden daarbij vermeld. Gedacht kan worden aan het vaker op reserve staan. Indien het ongewenst gedrag van de dader niet aanzienlijk verbetert, en/of de ouders van het kind werken onvoldoende mee om het probleem ook aan te pakken kan de het jeugdbestuur overgaan tot uitsluiting

van een aantal wedstrijden (schorsing). Uiteindelijk kan de dader ook door het bestuur geroyeerd worden van de club.

Bij grensoverschrijdend gedrag van seksuele aard zal, afhankelijk van de gradatie, dit niet behandeld worden door de het bestuur.

B De concrete invulling als handvat van het meldprotocol:

Formulieren en procedures leiden op zichzelf niet tot het verdwijnen van ongewenst gedrag. Wel is het belangrijk om in zaken als grensoverschrijdend gedrag duidelijk te monitoren hoe het verloop van een casus wordt behandeld want er is veel tijd mee gemoeid en er zijn ook vele betrokkenen.

Onderstaande tekst geeft concrete invullingen en handreikingen.

De leider/trainer heeft een zeer belangrijke rol. Hij/zij zal helder en duidelijk moeten maken dat dit ongewenste gedrag volstrekt niet geaccepteerd wordt.

De leider/trainer biedt in eerste instantie het slachtoffer bescherming, spreekt zwaar en ernstig met de dader en bij herhaling met zijn ouders en richt zich vervolgens op de zwijgende middengroep en de meelopers.

Bij grensoverschrijdend gedrag van seksuele aard biedt degene die het constateert bescherming aan het slachtoffer, laat hem/haar niet meer alleen, stelt hem/haar op het gemak maar gaat geen vragen stellen omtrent de gebeurtenis. Hij/zij belt eventueel 112 en/of vertrouwenspersoon.

Hulp aan het slachtoffer:

De begeleiding van het slachtoffer is van groot belang. Het kind is vaak eenzaam en altijd slachtoffer en heeft recht op professionele zorg vanuit de vereniging. Naast het voorkomen van nieuwe ongewenste ervaringen staat het verwerken van de ervaringen. Dit gebeurt vooral door gesprekken met de leider/trainer. Eventueel vertrouwenspersoon of bij ernstige gevallen zorg hulpverleners.

Hulp aan de dader:

Daders zijn niet in staat om op een normale wijze met anderen om te gaan en hebben dus óók hulp nodig. Die hulp kan bestaan uit een gesprek vanuit het protocol waarin ondubbelzinnig zal worden aangegeven welk gedrag niet geaccepteerd wordt. Dit gesprek wordt gevoerd als een slecht-nieuwsgesprek. Er wordt een schriftelijk verslagje van gemaakt.

Een duidelijk afspraak voor een vervolgesprek op termijn ongeacht de ontwikkelingen en welke straf er zal volgen indien het ongewenste gedrag toch weer voorkomt. Bij grensoverschrijdend gedrag van seksuele aard zal dat niet door iemand van de vereniging worden behandeld.

Hulp aan de zwijgende middengroep en de meelopers:

De zwijgende middengroep is als eerder beschreven in dit stuk van cruciaal belang in de aanpak van het probleem. Als de groep eenmaal in beweging is

gebracht, hebben kinderen die grensoverschrijdend gedrag vertonen veel minder te vertellen. Deze middengroep is te mobiliseren, niet alleen door de leider/trainer, maar ook door de ouders.

Hulp aan de ouders:

Voor de ouders van het slachtoffer is het van belang dat sv CHC ernst maakt met de aanpak van het ongewenste gedrag. Met de ouders van het slachtoffer al overleg zijn over de aanpak en de begeleiding van hun kind.

De ouders van de daders moeten absoluut op de hoogte zijn van wat er met hun kind gebeurt. Zij hebben er recht op te weten dat hun kind in sociaal opzicht bepaald zorgwekkend gedrag vertoont dat dringend verbetering behoeft. Ouders kunnen hun kinderen zeggen dat zij het verschrikkelijk vinden als kinderen grensoverschrijdend gedrag vertonen. Dat als hun kind het ziet, het zeker niet mee moet doen, maar stelling moet nemen. Indien het kind die stelling niet durft te nemen, het altijd aan de ouders of aan de leider/trainer moet vertellen. Praten over grensoverschrijdend gedrag is fundamenteel iets anders dan klikken.

De gouden regels vanuit het meldprotocol zijn:

1. Je beoordeelt andere speler niet op zijn/haar uiterlijk
2. Je sluit een andere speler niet buiten van activiteiten
3. Je komt niet zonder toestemming aan de spullen van een ander
4. Je scheldt een andere speler niet uit en je verzint geen bijnamen
5. Je lacht een andere speler niet uit en je roddelt niet over andere spelers
6. Je bedreigt elkaar niet en je doet elkaar geen pijn
7. Je accepteert een andere speler zoals hij of zij is
8. Je bemoeit je niet met een ruzie door zomaar partij te kiezen
9. Als je zelf ruzie hebt, praat het eerst uit lukt dat niet dan meld je dat bij de leider of de trainer.
10. Als je ziet dat iemand grensoverschrijdend gedrag vertoont, dan vertel je dat aan de leider/trainer, ouder. Dat is dan geen klikken!
11. Je maakt geen seksueel getinte opmerkingen
12. Je raakt een ander niet ongewenst aan
13. Verhoudingen tussen volwassenen en minderjarigen (-18) zijn uit den boze

Achtergrondinformatie

Voorbeelden van specifiek grensoverschrijdend gedrag:

Verbaal:

Vernederen: "Haal jij alleen de ballen maar uit de bosjes, je kunt niet goed genoeg voetballen om echt mee te doen"

Schelden: " Viespeuk, etterbak, mietje" enz.

Lekker ding zal ik jou eens.....

Dreigen:

“Als je dit of dat doet, dan grijpen we je”

Belachelijk maken:

Uitlachen bij lichaamskenmerken of bij een verkeerde actie op het veld
Kinderen een bijnaam geven die als negatief worden ervaren. (rooie, dikke, dunne, flapoor, centenbak enz)

Fysiek:

Trekken en duwen of spugen.

Schoppen en laten struikelen. Krabben, bijten en haren trekken.

Overdreven persoonlijk contact

Intimidatie:

Een speler achterna blijven lopen of hem/haar ergens opwachten.

Iemand in de val laten lopen, de doorgang versperren of klemzetten tussen de fietsen.

Dwingen om bezit dat niet van jou is af te geven

Een speler dwingen bepaalde handelingen te verrichten, bijvoorbeeld geld of snoep meenemen.

Dwingen lichaamsdelen te laten zien.

Isolatie:

Steun zoeken bij andere spelers bijv. zodat de speler niet wordt uitgenodigd voor leuke dingetjes.

Uitsluiten: de speler wordt niet aangespeeld, mag niet meefietsen naar huis, enz

Stelen of vernielen van bezittingen:

Afpakken van spullen, kleding

Beschadigen en kapotmaken van spullen:

Schoppen tegen en gooien met een voetbaltas, banden van de fiets lek steken.

Mogelijke plaatsen van grensoverschrijdend gedrag:

Daar waar geen toezicht is, b.v. in de kleedkamer, fietsenstalling en de (fiets)route naar huis

Het specifieke van grensoverschrijdend gedrag is dus gelegen in het bedreigende en vooral het systematische karakter. De inzet van het gedrag is

altijd macht door intimidatie. Bij dit echte grensoverschrijdende gedrag zien we ook altijd de onderstaande rolverdeling terug bij een aantal betrokkenen.

De slachtoffers

Sommige kinderen hebben een grotere kans om slachtoffer te worden dan anderen. Dat kan komen door uiterlijke kenmerken maar het heeft vaker te maken met vertoond gedrag, wijze waarop gevoelens worden beleefd en de manier waarop dat geuit wordt. Veel kinderen die slachtoffer worden vangrensoverschrijdendgedrag hebben een beperkte weerbaarheid. Ze zijn niet in staat daadwerkelijk actie te ondernemen tegen daders en stralen dat dan ook uit naar hun kwelgeesten. Vaak zijn ze angstig en onzeker in een groep, ze durven weinig of niets te zeggen, omdat ze bang zijn om uitgelachen te worden. Deze angst en onzekerheid worden verder versterkt door het ondervonden grensoverschrijdend gedrag, waardoor het slachtoffer in een vicieuze cirkel komt waar het zonder hulp zeker niet uitkomt. Slachtoffers voelen zich vaak eenzaam, hebben in hun omgeving geen vrienden om op terug te vallen en kunnen soms beter met volwassenen opschieten dan met hun leeftijdgenoten. Jongens die slachtoffer zijn/worden horen bijna nooit tot de motorisch beter ontwikkelde kinderen.

De daders

Kinderen die grensoverschrijdend gedrag zijn vaak juist fysiek wel de sterksten uit de groep. Ze kunnen zich permitteren zich agressiever op te stellen en ze reageren dan ook met dreiging van geweld of de indirecte inzet van geweld. Daders lijken in eerste indruk populair te zijn in een team, maar ze dwingen hun populariteit in de groep af door te laten zien hoe sterk ze zijn en wat ze allemaal durven. Met het vertoonde gedrag gaat ze dat gemakkelijk af en ze krijgen andere kinderen mee bij het gedrag naar een slachtoffer. Daders hebben ook feilloos in de gaten welke kinderen gemakkelijk aan te pakken zijn en als ze zich al vergissen, gaan ze direct op zoek naar een volgend slachtoffer. De zwijgende meerderheid en potentiële meelopers krijgen een keuze die onuitgesproken wordt opgelegd en die aan duidelijkheid niet te wensen overlaat: Je bent voor of je bent tegen me. Hier gaat een grote dreiging uit naar de gezamenlijke omgeving van dader en slachtoffer. Alles is immers beter dan door de "machtige dader" zelf ongewenst behandeld te worden. De daders stralen juist deze dreigende zekerheid met verve uit. Ze overtreden bewust regels en hebben vaak vaardigheden ontwikkeld om met hun daden weg te komen. Het profiel van de dader is sterk zelf bevestigend, hij ziet zichzelf als een slimme durfal die de dommerds de loef afsteekt en ze dat ook bij herhaling laat merken. "Wie maakt mij wat?" staat met grote letters op het voorhoofd geschreven.

Het komt ook regelmatig voor dat een dader een kind/oudere is die in een andere situatie zelf slachtoffer is of was. Om te voorkomen weer het mikpunt

van ongewenst gedrag te worden, kan een kind/ oudere zich bijvoorbeeld in een andere omgeving dan die van zijn slachtofferrol, vervolgens als dader gaan opstellen en manifesteren.

Een succesvolle dader leert niet om zijn agressie of seksuele "te kort komingen" op een andere manier te uiten dan door het ongewenste drag te vertonen. Daders maken een abnormale sociale ontwikkeling door met alle gevolgen van dien voor de dader zelf.

De meelopers en de andere kinderen

De meeste kinderen zijn niet direct betrokken bij grensoverschrijdend gedrag in de direct actieve rol van dader. Sommige kinderen behouden enige afstand en andere kinderen doen incidenteel mee. Dit zijn de zogenaamde "meelopers". Er zijn ook kinderen die niet merken dat er grensoverschrijdend gedrag vertoond wordt, of er zijn kinderen die het niet willen weten dat er grensoverschrijdend gedrag vertoond wordt in hun directe omgeving. Het specifieke kenmerk van een meeloper is de grote angst om zelf in de slachtofferrol te geraken. Maar het kan ook zijn dat meelopers stoer gedrag wel interessant vinden en denken daardoor in populariteit mee te liften met de dader in kwestie. Het heeft absoluut zin om daadwerkelijk op te staan tegen het grensoverschrijdend gedrag. Zodra andere kinderen het slachtoffer te hulp komen of tegen de daders zeggen dat ze moeten ophouden, kan de situatie aanzienlijk veranderen. Het grensoverschrijdend gedrag wordt dan al direct minder vanzelfsprekend en draagt bovendien grotere risico's met zich mee. De situatie voor met name meelopers verandert door het ongewenste karakter van het vertoonde gedrag. Het wordt duidelijk dat het geen groepsnorm is om mee te gaan in het gedrag. Meelopers horen graag bij de norm en de grote groep en zijn niet bereid om grote risico's te lopen waarvan ze de gevolgen niet kunnen overzien, dit in tegenstelling tot de ervaren dader.

Kinderen die grensoverschrijdend gedrag signaleren en dit bij de leider/trainer aangeven vervullen dus een belangrijke rol. Ook de ouders kunnen een belangrijke rol spelen. Ouders van kinderen die slachtoffer zijn en die dit probleem met de club willen bespreken, zijn natuurlijk altijd emotioneel bij het onderwerp betrokken. De gevoelde onmacht bij deze ouders wordt door hen sterk ervaren en is niet altijd een goede leidraad tot een rationeel handelen. De ouder wil maar een ding en dat is dat het ongewenste gedrag ogenblikkelijk stopt.

Te verwachten problemen bij de aanpak van grensoverschrijdend gedrag.

Bij het slachtoffer:

Een slachtoffer schaamt zich vaak voor zijn gedrag, het voldoet niet aan normen die de ouders graag in hun kinderen terugzien: een vrolijk en vooral onbezorgd kind dat zelfstandig in staat is zijn boontjes te doppen.

Grensoverschrijdend gedrag is een groot probleem voor kinderen en zorgt ook voor een evenredig groot probleem bij de erkenning en de aanpak ervan. Veel slachtoffers doen er dan uiteindelijk ook maar het zwijgen toe en vereenzamen. De angst wordt aanvankelijk nog groter als het ongewenst gedrag bespreekbaar gemaakt wordt door de ouders, waar door het slachtoffer eens te meer met de gevolgen van het ongewenst gedrag kan worden geconfronteerd. Als represaille kan er in nog heviger mate ongewenst gedrag worden vertoond dan daarvoor al het geval was.

Bij de dader:

De dader zelf ziet zich in zijn machtsspel bedreigd, en dat moet ten koste van alles voorkomen worden. Soms blijken de daders echter net zo opgelucht als de slachtoffers bij een duidelijke aanpak. Er wordt immers ook aandacht besteed aan hun onmacht om normaal met (andere) kinderen een relatie op te bouwen. Bij een aantal daders is dat hun liefste wens, maar ze zijn helaas onmachtig door het ontbreken en het het hanteren van de juiste vaardigheden. In de directe kind-omgeving:

Daarnaast is het goed te weten dat er altijd kinderen zijn die zich schuldig voelen omdat ze niet op kunnen komen voor het slachtoffer door actief te helpen of een volwassene te hulp roepen. Dit is vergelijkbaar met het niet te hulp schieten bij het verdrinken van mensen, waar een menigte bij aanwezig is. Ook zijn er altijd kinderen die helemaal niet in de gaten hebben dat er in hun omgeving grensoverschrijdend gedrag wordt vertoond. Ze zien wel het een en ander gebeuren, maar kunnen de gebeurtenissen niet duiden als ongewenst, waar slachtoffers erg veel last van ondervinden.

Bij de ouders:

Ouders van kinderen hebben vaak moeite om hun kind terug te zien in de rol van meeloper of dader. Ouders beschikken niet altijd over de juiste informatie en ook het zich op beperkte schaal voordoen van conflictsituaties tussen groepen kinderen, zorgt ervoor dat er nauwelijks vergelijkingsmateriaal voorhanden is. Een dader op de voetbalclub hoeft zich in de thuissituatie niet als dader te manifesteren.

Sommige ouders zien ook de ernst van de situatie onvoldoende in. Zij vertalen het grensoverschrijdend gedrag van hun kind in weerbaar gedrag.

Hun kind maakt echter een abnormale ontwikkeling door met grote risico's op normatief afwijkend gedrag op latere leeftijd met grote gevolgen. Andere ouders zien er niets meer in dan wat onschuldige kwajongensstreken. De slogan: "Ach iedereen is wel eens slachtoffer, u toch ook?", geeft de visie van de ouders op dit gedrag aardig weer. Behalve de dader moeten dus ook vaak de ouders doordrongen worden van het ongewenste karakter voor alle betrokkenen van het vertoonde grensoverschrijdend gedrag.